

HRANÍ JE PRO MĚ SPOLEČENSKÁ ZÁLEŽITOST

Rozhovor s autorkou divadla pro jednoho diváka Hanou Voříškovou

Nevím o nikom dalším, kdo by hrál úmyslně představení pouze pro jednoho diváka. Jak vás to napadlo? Jak k tomu vlastně došlo?

Zde na Hronově mám automat, který je komplikovanější a už třetí v pořadí. To první divadlo vzniklo zhruba před třinácti lety. Bylo to v době, kdy jsem divadlo ještě vůbec nehrála. Pouze jsem jezdila na festivaly a okukovala jsem. Pokud si vzpomínám, byla jsem na nějaké loutkářské přehlídce. Loutkové divadlo mě totiž velmi zajímalo. A měla jsem velkou chuť si také zahrát. Byla jsem sama, neměla jsem žádný soubor a navíc jsem se styděla vylézt před diváky. Přijela jsem tedy z festáku domů a začala řešit, co dělat. Rozhodla jsem se, že si najdu nějakou reprodukovanou písničku a zkusím k ní vymyslet obrázky. Vzala jsem tedy úplně kratičkou písničku od Nohavici, na ulici jsem sebrala krabici, vyřezala do ní díru a dovnitř zhotovila divadlo k písničce. Myslela jsem si, že to zahrají doma několika kamarádům a tím to skončí.

Vzhledem k tomu, že s krabicí jezdíte déle než deset let, tak asi u několika kamarádů nezůstalo...

Stalo se, že jeden z kamarádů mě pozval na festival, kde se ukázalo, že to může fungovat. Do krabice jsem tedy udělala díru, aby mi do ní diváci házeli mince, a tímto způsobem vznikl princip divadelního automatu. Krabička, do které lidé hodí peníze, a já jim zahraji divadlo.

Už tehdy jste hrála pro každého diváka zvlášť?

Vůbec jsem neměla v plánu, že bych chtěla dělat divadlo pro jednoho diváka. Všechno však bylo tak malé, až se časem ukázalo, že víc než jeden nebo dva lidi se na představení nevejdou. Ono to tedy vzniklo

spíše technicky náhodou. Náhoda byla, že krabice byla malá, nebyl to žádný záměr, i když je fakt, že ráda dělám malé věci.

Tak jste tedy začala hrát pro veřejnost.

Teprve pak jsem začala zjišťovat, co to znamená. Začala jsem se nablízko setkávat s jedním nebo dvěma diváky a vznikla pro mě naprosto nová divadelní i společenská situace. Ukázalo se, že se jedná o skutečně blízká setkání. Někteří lidé dokonce říkali, že je to moc nablízko a že mají rádi větší prostor a dav, ve kterém se ztratí. Při mém představení jsou diváci hodně obnažení, protože je to 1 : 1. Pro mě to ovšem bylo dobré, protože jsem se, jak už jsem říkala, bála vylézt na jeviště. Navíc jsem byla v přesile tím, že jsem věděla, na rozdíl od diváků, do čeho jdu.

Co to znamenalo pro vás?

Začala jsem zažívat hodně zajímavá setkání. Stávalo se, že jsem zahrála, diváci zůstali a povídali jsme si. Je to pro mě určitá společenská záležitost. Takhle já se potkávám s lidmi na festivalech.

Jak diváci reagují?

Je to různé. Většinou mě lidé neznají, a když se napíše divadlo pro jednoho diváka, tak se někteří bojí, protože nejsou příliš zvyklí chodit kamkoliv sami. Někdy pak prosí, zda by nemohli přijít ve dvou. Začala jsem tedy povolovat dvojice. Občas se pak stane,

že dvojice spolu představení sdílí. Když přijde jeden divák, sdílím to s ním já. Tu a tam se stane, že lidé přecházejí za dveřmi, nahlédnou a jdou se podívat a pořád ještě neví, jestli do toho půjdou nebo ne. Když někde hraju víc dní, tak se třeba stane, že první den moc lidí neprijde. Pak si to řeknou mezi sebou a všechno se změní. Na konci festivalu už většinou bývá tolik lidí, že se nedá všem zahrát. Někdy dokonce, to je legrační, stojí frontu na divadlo.

A při hraní samotném?

Někoho představení zasáhne a někoho ne. Nemyslím si, že by to bylo pro všechny. Už mi řekl jeden divák, že je to pro něho tak intimní situace, že mu to nevyhovuje. Nechávám každému volbu tím, že nechávám otevřené dveře. Existují i takoví týpci, kteří představení shlédnou úplně jako pěny a já nevím, co se s nimi děje. Pak jsou ovšem i diváci, kteří své emoce umějí dát najevo. To se hraje výborně. Dokonce se někdy stane, že se divák rozesměje a přenesení se to na mě. I když je mezi námi krabice, chceme se společně a vzniká tak velmi intenzivní a pozoruhodné setkání s divákem. Je to velké dobrodružství.

Necítíte se někdy jako kněz při zpovědi nebo jako psycholog, který řeší problémy svých pacientů?

Vidím, že někteří diváci jsou nejistí, a tak jsem na ně hodná. Hlídám si, aby si nepřipadali, že je pozoruji. Je skutečností, že v danou chvíli jsou slabší. Nekoukám na ně, je mezi námi bedna a diváci vědí, že jsou v bezpečí.

Kolik her vlastně hrajete? A budete vytvářet další?

Tři. Jestli budu dělat další, nevím. První vznikla náhodou, ale další jsem již dělala vědomě s tím, že chci tento typ divadla hrát. Po Nohavicovi jsem udělala tři Plíhalovy písničky a poslední automat, který mám s sebou na Hronově, není klip k písničce, ale spíše příběh, ke kterému mi udělal hudbu Oldřich Janota. Když jsem se trochu rozkoukala, začala jsem dělat i divadla, při kterých jsem z krabice vylezla ven. V krabici jsem byla chráněná a schovaná vzadu, ale pak jsem se přestala bát a zjistila, že je to hodně zajímavé a že mě začíná bavit přímý kontakt s lidmi. Navíc jsem začala spolupracovat s živými muzikanty, což je mnohem lepší než hraní s reprodukcí písničky.

Hraním divadla se takhle asi nedá uživit.

Samozřejmě že ne. Jsem učitelkou v ZUŠ a tímhle se přizívám. Řešila jsem, jestli mám své automaty zdaňovat a kamarádka mi řekla, že se jedná o pouliční žebrotu, na kterou se daně nevztahují. Ale z toho, co si za den vydělám, si zaplatím třeba oběd.

Honza Švácha

FOSILNÍ SLOUPEK

Do sobotních Lidových novin napsal kolega Šotkovský článek – po mém soudu velmi dobrý – o tom, co vše lze na JH jako zcela ojedinělém divadelním festivalu vidět. Je to totéž téma, jemuž jsem věnoval první dva fosilní sloupky. Jednu podobu amatérského divadla – podle mne podstatnou, dokonce tvořící značnou část představení, jež na amatérské půdě vznikají – však nezmínil. Je to

ta podoba, již pro sebe – připouštím, že nepřesně – nazývám amatérským standardem. Jsou to ta představení, která využívají některých principů určitého druhu či žánru divadla – dokonce bych řekl někdy až konvencí – k tomu, aby se naplnily záměry jejich tvůrců, a přitom narážejí na to, že z nejrůznějších důvodů nemají na to, aby toto východisko dovedly, právě s využitím těchto principů i konvencí, k vysoce kvalitnímu scénickému tvaru.

Jako porotce mne tenhle standard vždycky trápil a dodnes trápí. Protože jsem vždycky stál před zatraceným dilematem: jak vysvětlit souboru, že jejich snaha přes všechno úsilí nedošla vytoženého cíle, protože nezdolala poslední osudové metry před vrcholem. Třeba inscenace Dokonalá svatba s přehledem využívá reálného chování herců, aby stvořila v žánru situační komedie plné komických situací pravděpodobný a uvěřitelný shluk všech těch omylů, náhod a překvapení. Jenže: najednou je to spousta vtipných či méně vtipných jednotlivostí a chybí ten krok na vrchol: komediální „rozehrání“ situace, které by za jistých optimálních okolností mohlo být tematizováno. Stejně tak Vidě, Alenko! s gusem, chutí a radostí staví na hravé volnosti, jež scénování nabídl dramatická výchova, a na této bázi roztáčí kolotoč nejrůznějších nápadů divadla předmětů. Jenže nakonec zůstanou právě jen ty nápady, které navíc občas ve svém provedení drhnou.

Zaplatbůh, nejsem porotce, nemusím vysvětlovat, naopak mohu ve Fosilním sloupku napsat, že je dobře, že se tenhle standard na JH objevil, protože je to svým způsobem sůl amatérského divadelnictví. A jak říká student v Mahenově Janoškovici: Bude-li sůl zmařena, co zůstane?

Jan Císar

POVÍDALY SI FINSKY

Konfrontace s jiným pohledem nám umožňuje nezapouzdřit se a udržet si ostré smysly. I proto JH poskytuje možnost seznámit se s představeními, která původem spadají mimo naše jazykové území. Tato složka festivalu je nenahraditelná i přesto, že každoročně spousta diváků nenajde dostatek sil a vůle prokousat se jí zdárně až ke konci. Ačkoli plně podporuji přítomnost zahraničních souborů v programu JH, první z letošních cizojazyčných představení ve mně vzbudilo spoustu pochybností. Finský soubor Tampereen ylioppilasteatteri Tampere přivezl do Hronova zřejmě velmi slušnou inscenaci. Ačkoli jsem představení viděla celé, říkám zřejmě.

Zájem o představení evidentně byl, sokolovna byla po začátku plná. Diváci však v průběhu první poloviny opouštěli sál a po přestávce jich v hledišti seděl jen zlomek. Nedivím se jim. Na jevišti byly tři herečky. Seděly každá na svém místě, prakticky se nehýbaly. Povídal si. Finsky. První polovina trvala čtyřicet minut. Nijak nepřekvapí, že v náročném hronovském programu a počasí měl málokdo chuť na nášup další hodiny. Ačkoli Finky hrály přesně

a s nasazením, nemohly překonat bariéru, kterou mezi ně a diváky postavil žánr konverzační komedie. Požitek ze hry založené na textu nelze nahradit několikařádkovým shrnutím děje na papírku. Nerada si na Hronově tuto otázku pokládám, ale nyní ji považuji za oprávněnou. Proč zrovna tato inscenace? Co si má divák z představení odnést? Jde mi o smysl, nikoli o diváka samotného. Ten snese jedno „nesnesitelné“ představení navíc, usne, odejde, pronudí se až ke konci a divadelní život jde dál. Spíš se ptám, zda-li nemohl být finský soubor této zkušenosti ušetřen. Tím spíš, že si ji svým sympatickým výkonem vůbec nezasloužil.

Petra Jirásková

PODĚKOVÁNÍ

Dnes som sa po ráne stretol po dlhých 6 rokoch s alergickou reakciou veľkých rozmerov. A i po podaní lieku mi moja hlava rástla do melónových rozmerov. Po zhodnotení, že moje telo nutne potrebuje kortikosteroidy na uvoľnenie dýchacích ciest, som kontaktoval Martina Vokouna - ktorý následne kontaktoval Simonu Bezouškovú. Tá s rýchlou najstarostlivejšou matkou zalarmovala sanitku so zázračnou látkou a celý čas so mnou čakala a pomohla. Z Hronova si odnesiem môj prvý zážitok zo sedenia v sanitke. A hlavne skúsenosť, že Simona je žena činu a reagovala pohotovo a rýchlo. Za čo je na záver patrí veľké ĎAKUJEM (veľké ako Jiráskovo divadlo).

Jozef Hugo Čačko

STRIP

HRU JSME OBNOVILI PO POZVÁNÍ NA HRONOV

Rozhovor s producentkou Hannou Rekola a scénografkou Kaisou Savolainen.

Ohromné množství textu, téměř dvě hodiny na jevišti ve třech lidech, tropické teploty a publikum, které nerozumí ani slovo. Jste zvyklí na extrémní podmínky?

Hanna: V divadle, kde hráváme, zase bývá poměrně zima. Kdybychom si ale měli vybrat, volíme teplo, protože je lepší na hlasivky. V zimě míváme občas problémy s mluvením. Doufali jsme sice, že vyjde předpověď a bude dnes pršet, ale nedá se nic dělat.

Kaisa: Říkali jsme si, jak budeme vypadat po třech představeních. Jestli si vůbec ještě holky budou pamatovat text. Ony totiž nehrají pouze s originálním textem, hodně věcí si samy vymyslely. Původně je v textu hodně monologů, které jsme předělali v konverzaci, aby byla nějaká interakce.

Nechyběly vám reakce diváků? Třeba smích tam, kde jste zvyklí?

Hanna: Takových míst ve hře moc není. Hra je sice komedie, ale hodně černá. Jsou lidé, kteří se zasmějí a jiní, kteří se nezasmějí vůbec. Ještě se po sobě dívají a diví se - tohle vám připadá vtipné? Hra navíc není psána úplně klasickou finštinou, obsahuje výrazy, které ve finštině vlastně neexistují. Kde se lidé baví, to

jsou pasáže, kde se mluví o hovnech. To českým divákům asi uniklo, ale na druhou stranu si to v synopsi mohli přečíst a z jevištního jednání se dá poznat, kdy se jedna z hrdinek hrabe v záchodě.

Pokoj na scéně je vyzdoben spoustou naprosto rozdílných předmětů. Co tím zdůrazňujete?

Kaisa: Příběh se odehrává v Ernině pokoji v domě, v jedné jediné místnosti. A Erna strádá. Schovává si všechno, co dostane či najde. Třeba vůbec neotvírá balíčky, takže je můžete vidět vystavené na policích nerozbalené. Na stěně visí pohlednice od Ernina syna, který jí jejich prostřednictvím sděluje, že nikdy nebude mít sex a tudíž nikdy nezplodí vnouče, čemuž se ve hře věnuje hodně prostoru. Sháněli jsme věci, které budou trochu rušivé. Které budou pohromadě působit divně. Příběh se odehrává v Rakousku v devadesátých letech a Erna je stará paní, což znamená, že za svůj život nastrádala předměty za téměř celé dvacáté století. Jediná současná věc, kterou má, je barevná televize. Není sice nová, takovou by si nikdy nepořádila, ale je to závan modernity.

FINSKÉ PREZIDENTKY

Soubor s krásným jménem Tamperen ylioppilasteatter (co to asi tak znamená?) přijel do Hronova s fekálním dramatem rakouského bouřliváka Wernera Schwaba. Kdo zná autora, ví, že dýchánek tří žen z pracující třídy se neobejde bez řady fekálních vyprávění, specificky rakouského mixu sexuální perverzity a bigotní víry, nacistické minulosti a současné odcizenosti, rozpadu rodinných vztahů, vyprázdněných životů a hluboké osamělosti postav.

Kdo zná konkrétně hru Prezidentky, ví, že si v ní tři ženy budou prakticky opravdu jen povídat – nejdřív odpoledne u čaje a televize (kde zrovna běží přenos papežem celebrowané mše) proberou Erna s Gretou svoje neradostné vztahy s dětmi, zatímco Mariedl se jim svěřá, jak se stala odbornicí na uvolňování ucpaných klozetů, jejíž zvláštní technikou je, že to „dělá i bez“ (rozuměj bez rukavic).

Večer pak u vína dámy popustí uzdu fantazii a ve třech prolínajících se (a doplňujících) monolozích nám líčí jakousi snovou slavnost, kde pivo teče proudem, hraje řízná muzika a všem třem se splní jejich životní sen – Erna se provdá za zbožného řezníka, Greta na slavnosti uloví sexuálně naruživého trombonistu a povýší z uklízečky na paní hospodářství a Mariedl objeví ve třech ucpaných klozetech tři kouzelné dary a nakonec dojde k jejímu nanebevzetí. Těsně před koncem však Mariedl sen promění v noční můru, když nechá vystoupit Gretinu dceru a Ernina syna. Ti jako mstitelé v

mžiku zničí naděje svých matek a Erně s Gretou nezbyvá, než vystoupit ze sna a reálně podříznout Mariedl krk, aby svou noční můru alespoň na chvíli umlčely.

Ano, to by ve finštině mohla být pro českého diváka smrtící kombinace. A přesto nebyla. Naopak, ta hrstka diváků, která se za deště vyšplhala do Sokolovny, za odměnu viděla ukázkou kvalitní interpretační činohry, která se opírá zejména o text a přesné herecké výkony. Ani stopa po moru českých (ať již profesionálních či amatérských) herců – tedy po oné přibližnosti, nedotaženosti či rovnou lenosti, která drze předpokládá, že diváka stačí nakrmit stokrát vyvařeným mixem zábavy a sentimentality (popřípadě úspěšnou a stokrát obehnanou machou zahraničnou na půl plynu). U všech tří dam (a u představitelky Mariedl pak zejména) člověka ani nenapadlo přemýšlet o limitech amatérského hereckého řemesla – žádné tam totiž nebyly. Herečky splétaly z poetického švábovského textu umnou skladbu, byla to skutečná hudba slov, koncentrovaná, přesně rytmizovaná, tři monology, které se prolínaly, či spíše, které ze sebe vyrůstaly.

Režie se soustředila právě na práci s textem a budování této souhry a nesnažila se, až na výjimky (nanebevzetí Mariedl) o žádné prostorové rozehrávání, které by narušilo až naturalistickou iluzivnost pokoje, ve kterém klábosí 3 ženy u televize. Tento režijní minimalismus by možná člověk oželel ve prospěch větší obrazivosti, ale těžko říct, zda by mě podobná ná-

2 Hodiny spánku. Vydýchaný vzduch, ale jinak dobrý. I přes jazykovou bariéru můžu říct, že jsem se snažil.

Pavel Husa

*Člověk na tom mohl vnímat alespoň tu řeč těla, když už vůbec nerozuměl slovům, ale o to to bylo zajímavější. Ono je to vlastně to jediné, co jsem si z toho mohl odnést. A já bych dodal, že člověk by spíše pochopil jakoukoli jinou řeč než ten ugrofinský základ. Pochopíme jakýkoli slovanský, germánský i románský. Docela by mě zajímalo, kdo to sem poslal a proč. **Michal a Olča***

mitka napadla, kdybych skutečně mohla přesně sledovat, co postavy říkají.

Jistý pedantický naturalismus (první řady mohly „vychutnat“ i takové detaily, jako že Mariedl měla špinu za nehty, jejíž původ si člověk v kontextu hry raději nechtěl domýšlet) se také nepochopitelně střetával s přehnaně stylizovaným kostýmem a maskou Greta, která na rozdíl od civilně oblečené Erny a Mariedl nechtěně působila spíš jako ježibaba z Perníkové chaloupky. Kromě několika takových, zejména výtvarných lapsů se však jednalo o subtilní, dotažený a zejména naplněný inscenační tvar. Ke cti finských divadelníků slouží i to, že se nenechali odradit ani prázdnotou zejícím sálem a hráli s plným nasazením. (A k hanbě hronovských diváků pak slouží to, že je zvědavost ani solidarita s kolegy nedokázaly zvednout z hospody. Dobře jim tak.

Martina Schlegelová

...dokončení rozhovoru ze strany 4

Jste zvyklí hrát pro zahraniční obecnstvo?

Hanna: S touto hrou jsme v zahraničí poprvé.

Kaisa: Byla jsem v cizině se hrou Dumb show, která je o mezikulturních odlišnostech. Ta byla podle mě pro diváky srozumitelnější, protože nešlo tolik o text a nedorozumění bylo podstatou hry. Šlo o to najít jazyk, kterému by obě strany rozuměly, i když nemluví stejnou řečí. Prezidentky měly premiéru už v roce 2011 a loni jsme je úplně přestali hrát. V květnu jsme ale obdrželi pozvání na Hronov, tak jsme po zvážení inscenaci obnovili. Nebylo to ale jednoduché, protože třeba z původní scény jsme už skoro nic neměli.

Petra Jirásková

Pro mě to bylo hrozně složité, když jsem absolutně nerozuměla tomu jazyku a přitom byla první půlka statická. A druhou půlku jsem už moc neviděla.

Klára

RECENZE

JAK JSEM VIDĚL PŘEDSTAVENÍ RAKOUSKÉHO TEXTU VE FINŠTINĚ

Hraje se v pokoji přeplněném nechutnými cetkami, je odporně „gemütlich“; domácí útulný. V něm jsou tři podivné ženské, dvě starší a jedna mladší. Každá z nich – řečeno tak trochu s Brechtem a trochu s Michailem Čechovem – má svůj sociálně-psychologický gestus; svou mimiku, svá gesta, svůj celkový pohyb, což o každé z nich něco prozrazuje, takže celkem snadno je lze odlišit jako jednotlivce a zároveň pochopit životní způsob, jenž je spojuje a zarážuje do jednoho prostředí. Mluví neobyčejně rychle, temperamentně, chrlí mnoho slov a dokazují tak, že hra Wernera Schwaba je postavena na slově, dialogu, řeči. Což v případě, že neznáte finsky, může působit jisté potíže, neboť pochopení zůstane přirozeně jen u oněch elementárních znaků sociálně-psychologického gestusu. A na konec se samozřejmě rozumí, že ty dvě starší zabijí tu mladší. Pak

si sednou, v klidu se spokojeně dívají na televizi a užívají si toho „gemütlich“ prostředí, zatímco za zády jim leží mrtvola.

Text Prezidentek znám, četl jsem jej, viděl několikrát scénovaný. Leč podstoupil jsem tentokrát záměrně to, o čem píše Otakar Zich ve své Estetice dramatického umění, když zkoumá možnosti pantomimického hereckého vyjádření beze slov. Stručně řečeno: jakákoliv interpretace, tematizace mně zůstala utajena, vím jen, že ty tři bizarní ženské se nepohodly a skončilo to vraždou. Na složitost Schwabova textu je to zatraceně málo. Ale že to takhle dopadlo, to vskutku není vina těch tří hereček. Je to otázka způsobu prezentace takového textu před obecnstvem, jež nezná řeč, v níž se hraje, neboť to, co jsme dostali před představením, je pozoruhodně směšná záležitost.

Jan Císař

VOX POPULI

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

CINK CINK CIRK? TPS MAGDALÉNA RYCHNOV: BAROKNÍ FUGA

Dvojitý blokový rychlovýslech členů souborů, které vystoupily v bloku:

Cink Cink Cirk

Jak dlouho jste na tomto představení pracovali a kdo přišel s nápadem dát ho dohromady?

Zuzka: Tohle představení vzniká vlastně pořád, na zkouškách nás vždycky napadne něco nového. Pracujeme na tom něco málo přes rok.

Aleš: Já bych spíš řekl, že rok jsme spolu a na tomhle představení pracujeme od ledna.

Vy jste spolu jenom rok? Jak jste se dali dohromady?

Lukáš: No, my...

Zuzka: Lukáš u toho zrovna nebyl. /smích/

Lukáš: V podstatě jsme všichni byli účastníky kurzu v Centru pro nový cirkus. V paláci Akropolis pak byla přehlídka všech kurzů a právě tam se sešla Zuzka s klukama.

Zuzka: Já tam byla za akrobacii a kluci za žonglování. Potkali jsme se ale opravdu až na závěrečném vystoupení.

Filip: Nejdřív nás bylo víc. Něco jsme plánovali a postupem času se to zkrouhlo a zůstali jsme takhle my čtyři.

Zuzka: A právě z toho vzniká náš příběh.

TPS Magdaléna Rychnov

Jak dlouho pracujete v tomto složení a jak dlouho se věnujete pohybovému divadlu?

- Všechny, nebo alespoň většina z nás, je tady od malička, třeba od pěti let. takže společně pracujeme tak 14 let.

- My se hodně měnily, ale to zdravé jádro zůstalo.

- Děláme jen taneční-pohybové divadlo.

Kdo přišel s prvotním impulzem udělat představení právě na barokní téma?

- Naše vedoucí.

- Ona přijde s nějakou vizí a my ji potom společně utváříme.

- Konečná verze představení je pak prací celého souboru.

Jak dlouho jste na tomto představení pracovaly?

- Asi pět měsíců.

Jste na Jiráskově Hronově poprvé?

- Ano, tedy náš soubor.

- Z tanečního studia Magdalena už tady byli i jiní.

- Ale moc se nám tady líbí.

Vít Malota

TANEC, KTERÝ PROSAKUJE DO MORKU KOSTÍ

Taneční a pohybové studio Magdaléna z Rychnova u Jablonce nad Nisou není v oblasti tanečního a pohybového divadla žádným nováčkem. Ba právě naopak. V posledním desetiletí téměř programově vyhledává a nachází syntézu výtvarnou, pohybovou, divadelní a taneční...

Do jaké míry se jim to daří, jsme mohli posoudit při představení Barokní fuga, které bylo nominováno z Mladé scény v Ústí nad Orlicí - celostátní přehlídky studentských divadelních souborů.

Do tmavé scény znějí tóny Večerních písní Philipa Glasse (z triptychu Einstein na pláži), které navozují poklidnou atmosféru krajiny. Krajiny, která se před malou chvílí ztišila v nehluchém nádechu zapadajícího slunka. Naše smysly jsou napnuté a oči hledí do tmy. Postupně z ní (z té tmy) vystupují obrysy dívky, jakoby zachyceny barevnou vitráží malého kostela posledními slunečními paprsky toho dne.

Na scénu vstupuje slovo; hudba se náhle láme, mění se děj. Tak jako hudba Luboše Fišera, i pohyb nabývá na dramatickosti. Dívka na scéně přibývá. Jsou rozmístěny v prostoru. Jejich křehkost je podpořena jemným bílým kostým - znakem čistoty. Tváře jsou zahalené do jemného bílého pudru nápadně kontrastujícího s výraznými červenými ústy - znakem smyslnosti.

Dívky svým prudce lomeným obloukem v pase až nápadně připomínají vrchol barokního

malířství - ženu - krásnou, spanilou a přesto smyslnou a zničitelskou tak, jako její láska. Podobně jako stálo v textu programu: Barokní fuga posedlá mýtem smrti. Lidé si ubližují na setkání, protože je to způsob jejich komunikace, obživy i druh zábavy. Je to zvyk. Kupují si lásku. Prodávají sami sebe. Láska umí být krutá až do úplného zničení vlastního já. Zlo nemá příčinu, není důsledkem určitého činu ani vlastností určité osoby či skupiny osob, a není ani odpovědí na zlo předešlé. Je vrozeným dědictvím všeho tvorstva.

Tanec dívek prosakuje do morku našich kostí a nenechá naši mysl klidnou. Prostor se naplňuje pohybem a houstne. Už není k hnutí - tanečnicím ani divákům... a na samém vrcholu toho všeho se vrací úvodní hudební motiv Večerních písní. Pohyb dívek se na okamžik zastaví ve společném vrcholném vypětí, aby v pomyslném strmém pádu k zemi ta krásná ústa, co ještě před chvílí milovala, sdělovala do prostoru slova naplněná hnusem - jako omluvu, prosbu za odpuštění, prosbu za očištění...

Hluboký účinek skladby, podpořen výkonem tanečnic, výběrem hudby, světlem, kostýmem i líčením, nás nenechával ani chvíli na pochybách... Jen bylo třeba se na chvíli nadechnout... a teprve potom se rozezněl potlesk. Zpočátku nesmělý, jako by se divák potřeboval vzpamatovat. Ale postupně sílící, vědom si toho, jaký výkon oceňuje.

Jiří Lössl

Barokní fuga

Tohle byla pro mě opravdu jedna z nejlepších inscenací, co jsem za poslední dobu viděl. Baví mě na tom obraz nějaké té marnosti, smrti, boží bázně... Hlavně marnosti těla a v podání deseti mladejch, krásnejch těl. Když se člověk kouká na to dokonale fungující mladý tělo, který ti pak říká, že je to všechno prach a popel a stejně se to za pár let rozpadne, tak je to pro mě fakt neskutečně působivý a mrazivý.

-luč-

Nevím, kdo vymýšlel choreografii zhýralých barokních divoženek, ale musím říct, že oko nevědělo kudy kam.

Ibér

Cink?

Mě to těšilo. A teď jsem se bavila tady s jedním kamarádem a on říkal, že měl o ně strach, že se bál. A já si uvědomila, že to bylo tak lehké a hravé, že mě ani nenapadlo, že by to mohlo být nebezpečný. Až potom jsem si říkala, že ono vlastně... že jo, kdyby spadli. A ani jednou jsem tam strach neměla, jak to bylo lehoučké.

Hanka

Přestože to bylo perfektně nadřené, tak to byla vlastně zábava. A když se tam stala nějaká chyba, tak okamžitě zareagovali a plynule přešli dál a nebylo to na nich znát. Moc mě to bavilo.

Anička

KDYBYCH SE UMĚL NARODIT, TAK...

Cituji: „Stačí přidat pár puntíků a proužků, zlehka namočit v červené, vše hodit do peřin a čekat, jestli to zacinká.“ Zacinkalo.

Tedy alespoň u mě ano. Jsem mim. Stará škola. Pomalý příchod Nového cirkusu na českou divadelní scénu už několik posledních let se zájmem sleduji. Mnohdy jsem si říkal, že nevím, jestli je to to pravé ořechové, ale speciálně dílka z dílny Dáši Brtnické mě začala přesvědčovat, že ano. A právě Eliška, její dcera, je supervizor představení „CINK?“ souboru Cink Cink Cirk, Praha, který zazářil na scéně Čapkova divadla na 83. Jiráskově Hronově.

Krásný, poetický příběh o snu mladé dívky, jak se o ni ucházejí tři mladíci (sen všech holek), ale nakonec ji „ušlapou“ (sen méně holek). Ona se však nevzdává a přepne na jiný „snový kanál“.

Jednoduchý příběh, ale naprosto dokonale ztvárněný pomocí všech možných akrobatických dovedností. Každý z interpretů se do mrti vyždímal, aby divákovi ukázal vše, co umí. A tak jsme měli možnost zhlédnout, jak pozemní akrobacii, vzdušnou akrobacii na šále a hrazdě, tak i třeba žonglování.

Zajímavá hudební kulisa. Příjemná, nevtravá a přitom naprosto přesně podtrhovala atmosféru na scéně. Vlastně jsem ji neslyšel, ale bez ní by to nešlo. Byla dokonalou součástí celku.

Když jsem vylezl ze sálu, bál jsem se psát. Nemůžu přece jenom chválit. A tak jsem chtěl slyšet názor mladé krve. Zeptal jsem se tří svých seminaristů, což je vzorek 1,2 % z celkového počtu seminaristů, a všichni měli stejný názor jako já.

Takže nemám slov záporné kritiky. Jak jsem v úvodu váhal, jestli je to to ořechové, tak teď už vím, že když se to umí, tak ano. Dokonce lituji, že jsem se nenarodil o 30 let později. Dnes bych tady určitě lezl po šálách. Ale - uměl bych to?

Michal Hecht

VOX POPULI

Barokní fuga

krása
katarzní
superlativ
dokonalý
nechápu
supr
máma
depkoidní
huštěj

Cink?

úžasný
geniální
dobré
hravost
přestávka
radost
chlapeček
lehkost
paráda
velkolepé
výborný
souhra
kouzelný
krásné
báječný
boj
roztomilí

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

SNAD BY SE NÁŠ VÝKON LADISLAVU SMOLJAKOVI LÍBIL

Pokud vám byl sbor při včerejším představení inscenace Hymna aneb Urfidlovačka v podání DS Žďár povědomý, nemýlíte se, je to ten sbor, který na slavnostním zahájení zazpíval státní hymny. Nejen o Hymně jsme hovořili s režisérem Martinem Blažíčkem.

Už jste viděl Hymnu v podání Studia Láďa? Ještě na přehlídce ve Volyni jste říkal, že zatím ne.

Ještě jsem si nedodal odvahy. Chystám se ji vidět, ale bavil jsem se s bývalou kolegyní z divadla, když jsme o naší inscenaci debatovali v Českém rozhlasu, a dohodli jsme se, že po derniéře.

Kdyby to bylo možné a Ladislav Smoljak viděl vaši inscenaci, co by podle vás říkal?

Já doufám, že by se mu to líbilo a že by to splnilo jeho očekávání. Osobně jsem ho nepoznal, ale znám jeho názory, tak myslím, že by se mu to líbilo a že jsme splnili jeho přání, aby to herci moc nehráli, že to text uhraje sám.

Bylo těžké ve vašem souboru prosadit tuto hru s tak jednoznačnou a obecně známou „cimbmanovskou“ poetikou? Úplně těžké to nebylo, už předem jsem měl jasnou představu, kdo bude koho hrát. Ty jsem oslovil a zbytek souboru

vyzval, aby se zapojil do pěveckého sboru. Všichni oslovení to přijali.

Pro váš soubor je letošní účinkování na JH premiérou?

Ano. A je to pro nás velická čest podívat se sem z druhé strany. Členové spolku sem jezdili do hlediště, ale to není ono. Já osobně jsem zde úplně poprvé a musím říct, že jsem velmi nadšený.

A co jste viděl za jiná představení?

V sobotu jsem stihnul Dokonalou svatbu a moc se mi líbila.

Už se vám hlavou honí další divadelní plány?

Ano, začínáme zkoušet pohádku Zacheřovaný vůl. Já to vždy spletu a říkám Zamilovaný vůl, asi nějaká má osobní reminiscence. A s velkou pravděpodobností budeme zkoušet autorskou hru jednoho našeho člena.

Martin Rumler

KOŠER HYMNA ČILI WO IST MEIN HEIM

Divadelní spolek Žďár, o.s., Žďár nad Sázavou nastudoval divadelní hru Ladislava Smoljaka Hymna aneb Urfidlovačka. V ní nás spolu s autorem zavedl do „předtylovského“ období charakteristického žabomyšími sváry českého a německého živlu v tehdejší Praze. Nemluvě o židovské menšině, která dobře ví, že když se dva perou, třetí profituje, což je přece košer!

Ladislav Smoljak tenhle text napsal pro své Studio Jára (později Studio Láďa). Při tvorbě textu vycházel z cimrmanovské poetiky. Formát sestává z mystifikační vědecké přednášky v první polovině a vlastní divadelní hry v polovině druhé. Tady ovšem styčné body s poetikou Divadla Járy Cimrmana do značné míry končí.

Vstupní přednáška, která se věnuje vývoji naší státní hymny v proměnách času, připomíná ty cimrmanovské opravdu jen velmi vzdáleně. Za to vděčíme velmi přesnému a osobitému hereckému projevu Jiřího Maruše. V roli hudebního historika dokáže dobře dávkovat ironii a sebeironii, nemluvě o jeho daru prodát paradox. Vynikajícím sekundantem je mu při tom sehraný smíšený pěvecký sbor, obstarávající praktické ukázky všech hymen, které prošly českými dějinami.

Druhá polovina hry je postavená na půdorysu klasické frašky, ovšem záměrně deformované do poněkud neohrabané formy tzv. sousedského divadla. Odkazuje se k divadelním projevům na lido-

vých slavnostech typu ševcovské Fidlovačky v pražských Nuslích nebo krejčovských slavností v pražské Bubenči. A nakonec svým sousedským principem koresponduje i s podstatou vlastního provedení frašky o české státní hymně na prknech památného Jiráskova divadla v Hronově. Soubor pod vedením režiséra Martina Blažíčka velmi dobře odhadl jevištní možnosti dramatického textu. Jako základní herecké výrazové prostředky používá velmi účinnou záměrnou naivitu a přímočarost, příznačnou právě pro ono sousedské divadlo. Členové hereckého souboru navíc dokázali udržet přesnou míru těchto prostředků po celou dobu představení, čímž dodali inscenaci punc nefalšované bezprostřednosti a autenticity. Ve výsledku dochází k pozoruhodnému propojení tematické roviny (která řeší staropražské sousedské vztahy) s rovinou formální.

Pražský Žid Mareš (poněkud drastický předobraz Tylova slepého houslisty Mareše) je požádán současně českými ševci a německými krejčími, aby jim pro jejich cechovní slavnosti složil tu nejkrásnější hymnu. Nemůže to pochopitelně dopadnout jinak, než že Mareš prodá oběma spolkům jedno a totéž zboží. Ovšem s tím háčkem, že české hymně na rozdíl od německé navíc ještě chybí textová část. Ta snad spatří světlo světa, až se jednou syn českého ševce Kajetána naučí německy a bude schopen přeložit text do češtiny. Za tu oběť si bude smět vzít za ženu Gertrudu, která ho-

Je to hezké, ale škoda že nad tím nedokážou mít ten cimrmanovský nadhled. Je to na můj vkus hrané bezmála na vážno. I když chtějí, aby to byla legrace, ale vlastně to je takové téměř prožívané divadlo.

Luděk Richter

Jsem na Hronově na dva dny a představení jsem si vybrala víceméně náhodně. Jsem ráda, že zrovna to první se povedlo a potěšilo mě.

Věra Skopová

Mně se to docela líbilo, přišlo mi to takové odpočinkové, moc jsem nad tím nepřemýšlel.

Zdeněk

voří pouze německy a kterou miluje. Dějová osnova je už v textu hry vybavena pořádnou dávkou nadsázky. Pečlivě vystavěné situace, založené na slovním humoru, dovádějí jednotlivé motivy ve své doslovnosti až ad absurdum. Za všechny mohu jmenovat alespoň skvěle připravované a až do záměrné trapnosti gradované nedorozumění s onikáním. Přestože soubor podrobil Smoljakův text četným škrtům, ve druhé polovině hry by jich neškodilo ještě pěkných pár k dobru. Je i přes veškerou zábavnost poněkud zdlouhavá.

Pominu-li to, musím konstatovat, že žďárští díky svým přirozeným dispozicím obdarili text Smoljakovy hry natolik účelnou sousedskou autentičností, že ve výsledném účinku předčili i profesionály, volně sdružené v někdejšímu Studiu Láďa.

Luděk Horký

TROCHU HISTORIE, TROCHU HUMOR

Tylova Fidlovačka má v našem divadle osud skoro tragický. Z původního syntetického tvaru hudebně-zábavního divadla s 26 hudebními čísly se postupně stalo mluvené divadlo – činohra vyprávějící velmi naivní příběh o tom, že máme mluvit česky. Zbyl z toho rozsáhlého hudebního aparátu ovšem jeden „hit“, jenž nabyl časem takové popularity, že se stal symbolem vztahu k domovu, k vlasti – a posléze hymnou. Ladislav Smoljak se k této historii svou hrou Hymna aneb Urfidlovačka

vrátil a už v úvodní přednášce o tom, jaké hymny jsme od roku 1834 zpívali, nabídl jemně ironický humor při pohledu na naše dějiny. V tomto duchu pokračoval i v druhé části představení, kdy vznik německého i českého textu na tutéž melodii, která posléze ustavila naši hymnu, mu posloužil opět jako ironický osten, jenž připomíná složitou propojenost a propletenost českého a německého živlu na území zemí bývalé Koruny české. Divadelní spolek Žďár měl ve své inscenaci pro tuto

polohu Smojlakova textu pochoopení. Věděl, že z něho nelze vykřešávat žádné velkolepé divadlo, že je naopak zapotřebí s odstupem a s jistou mírností a vlídností předložit divákům především ten jemný humor, v němž se neztratí historie ani Tylovy Fidlovačky a už vůbec ne naší hymny. Vzniklo tak příjemné, inteligentní, zábavné představení, které pobaví nejenom vtipnými replikami svého dialogu, ale i takto předvedenou sondou do našich dějin.

Jan Císař

VOX POPULI

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větší písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

SCHEJBALŮV SUPERSEMINÁŘ

Sezóna skončila. Saturovaní sponzoři sčítají směnky. Slunce svítí, spaluje. Sešlapanou stepní stezku stíní samosprašné sukulenty. Statné stopy směřují severovýchodně...

Stojí sám. Samorost. Samotář. Surová sebejistota stéká struzkami. Superman se Sandokanem se schoulili strachy. Symbol slavných scén. Svůdným slamákem stíní svůj sexappeal. Submisivní samečci se subtilními samičkami, snažíce se spoutat svou smyslnost, sténají. Slyším svist: Situace, situace, situace...

Sál semináře, seznamovací session. Seminaristé se srdnatě snaží. Setkávají se se svým stínem. „Systém, stavba, situace! Slyšíš?“ Slyším. Spasmicky svírám sešit. Se snad stáhnou sama, sakra. Sympatický seminarista se stává středem střelby. Svádí souboj sám se sebou. Stres stoupá. „Snaž se, snaž se!“ Seminaristovi, sverepě se snažícímu splnit standard, stravuje sebevědomí skepse. „Schejbal sluje skromností, snad se se scénkou spokojí,“ sní. Smůla. Snaha se setkává se sarkastickou smrští. „Sračky. Samý sračky.“ Seminarista se stydí. Snaží se situaci srovnat smířlivým smíchem. „Směješ se sám,“ sykne Schejbal suše.

Srovnat sebevědomí sektem? Sexem? Soudek sauvignonu pouští stavidla. Seminaristé splachují strach společně. Struny snovají smutné songy. Slavnostní stožár, silueta samoty. Snovou scénérii spolkl soumrak. Superlektor spokojeně spočinul.

Slovutný Schejbale, splň svůj slib, shrň svůj seminář samotinkým slovem slovníkové sekce „s“!
„Ses posrala, ne?“

Petra Jirásková

Single slovo – shrnutí semináře:

sranda
smršť samec
Schejbal
smělý sebevzdělání
sympatické
supersebereflexe
strachstart

VNĚJŠÍ PROSTOR, VNITŘNÍ PROSTOR, FILM A THEATRE CACHING

Jak je psáno v informacích o seminářích, dílna PAD je určena pro kategorii zralého i zralejšího věku. Spodní hranice je limitována dosažením 45 let, horní hranice limitována věkem není. Každý je ovšem, a na Hronově to platí dvojnásob, starý tak, jak se cítí, a lidé působící v PAD na výše naznačený věk spíše nevypadají, než vypadají. Část rána patřila rozborům představení a pak se již všichni zahleděli na plátno, kde se střídala fotografie za fotografií. Ke každému obrazu se zhusta rozpoutala vášnivá diskuze.

„Navazujeme na to, co jsme v loňském roce dělali v pokusech o autorské divadlo. Výsledkem semináře byla skutečnost, že jsme v průběhu posledního dne Hronova natočili film na základě příběhu, který si mí frekventanti vymysleli a děj situovali do sklepních prostor, kde jsme zkoušeli. Letos jsme si řekli, že nebudeme celý den sedět v jedné místnosti. Rozhodli jsme se vyrazit po Hronově a inspirovat se prostorem. Chceme v jednotlivých prostorách města vytvořit určité situace a pokoušíme se pojmenovat, co v nás daný prostor asociuje. Jaký příběh se skrývá za zdmi, za schody, za bazénem v parku a na podobných lokacích. Hledáme společně s frekventanty, co bychom do zmíněných prostorů dosadili a připravili. Výsledkem by měl být opět jakýsi filmeček, který by měl mít více částí,“ říká lektor Vladimír Fekar a dodává, že dalším výsledkem bude také theatrecaching, určitá obdoba geocachingu. „Na nějaké souřadnici

uložíme krabičku, ve které bude klíč k zamčenému souboru, který bude k nalezení na ulozto.cz. Tam si potom lidé, kteří najdou krabičku, budou moci prohlédnout to, co my natočíme. Pokud se vše podaří a zařadí nás do geocache, mělo by se to stát součástí známé geohry jako takové,“ dodává šéf semináře PAD.

Zajímalo mě, jak se dá taková porce činností stihnout za týden festivalu. Dozvěděl jsem se, že sestřihání filmu a zanesení do zmíněného geocachingu proběhne až později, ostatní věci by ovšem účastníci semináře chtěli do pátku realizovat. Znamená to natočit všechny záběry a mít materiál, který se bude posléze v průběhu dalších měsíců zpracovávat. Znamená to také, že ostatní účastníci Hronova neobjeví ještě v průběhu letošního festivalu žádný viditelný výsledek? „Jednáme a uvažujeme o tom, že bychom promítli v průběhu předváděček náš loňský film. Naše letošní práce se v průběhu času pochopitelně také objeví, v průběhu letošního Hronova to ovšem ještě nebude. V pátek přijede kameraman, který všechny naše nápady natočí a střih se z pochopitelných časových důvodů stihne později,“ říká Vladimír Fekar.

Na otázku, jak se mu spolupracuje s lidmi, kteří poněkud převyšují věkový průměr ostatních seminářů, odpovídá, že podobný seminář je na Hronově již potřetí. Ten první vedla Hanka Franková. „Druhý jsem loni vedl já a měl z něj obavy. Tehdy i teď jsem ovšem

ze svých frekventantů nadšený. Jsou velmi otevření a inspirující. Mám v semináři osm lidí, s kterými jsme pracovali i v loňském semináři. Dá se říci, že si mě vyžádali, takže je předpoklad, že se naše činnost bude dále rozvíjet a to je moc dobré,“ vysvětluje lektor a dodává, že vedle zkoumání a pojmenovávání vnějšího prostoru se věnují i prostoru vnitřnímu. Součástí semináře jsou tedy i nejrozumnější cvičení. „Včera jsme například dělali jedno, při kterém pantomimicky procházel jeden z frekventantů určitým prostorem, a ostatní potom hádali příběh, který postava prožívala. Dnes jsme si hráli s dalším příběhem. Jeden účastník semináře jej začal vyprávět a další jej posouvali a proměňovali svými zvuky. Tímto a dalšími způsoby tedy zkoušíme řešit zase vnitřní prostor,“ loučí se přednášející semináře PAD a mně nezbyvá, než se těšit na slíbený loňský film v průběhu letošního festivalu a na souřadnice GPS první theatrecache v historii amatérského divadla.

Honza Švácha

KLIŠÉÉÉ

Jan Mrázek se ráno probudil, hodil rukou po budíku, chytl se za hlavu, protřel oko a s útrpným výrazem ve tváři zaúpěl: „Triton je klišé.“ Vítek Malota na to odpověděl: „Jan Mrázek je jedno velké klišé.“ A měl pravdu. Na JH se to skutečné klišé jen hemží. Pro větší přehlednost tohoto fenoménu si pro vás dvojice zaostalých kamarádů připravila rubriku, která vám pomůže se v klišé orientovat. Dnes se podíváme na klišé alkoholická.

Triton a Horor jsou klišé.

Nikdy neříkejte, že jste se tam v noci ožrali, kde jinde jste se asi tak mohli ožrat?

Klišé je chodit spát později než ve čtyři hodiny.

S tím souvisí klišé říkat v tuto raní hodinu při odchodu: „Dobrou noc.“

Spát na představeních je klišé.
Co děláte v noci?

Mít sex ve sprchách je klišé.

V parku, v kopřivách u trati, na střeše Jiráskova divadla, takových hezkých míst tu máme.

Vít Malota a Jan Mrázek

Díky vedoucí „Hladového okna“ v Čapkově ulici Julii Pauerové máme jistotu, že přepadne-li nás hlad, je tu někdo, kdo nás zasytí.

Jste z Hronova?

Ne, pocházím z vesnice České Meziříčí. Nedaleko Opočna.

Tuhle instituci tu provozujete pořád?

Celoročně. Teda v zimě to zavírám, ale jinak jsme tu pořád. Obvykle když jsou tady nějaké akce nebo festivaly, tak je tady plno lidí a větší tržba. Tohle městečko není zase až tak velký, takže běžně to není nijak extrémní.

Máte ráda divadlo? Máte někdy čas zajít tady na nějaké představení?

Čas tady fakt nemám. Divadlo

mám docela ráda. Ale ani normálně moc nechodím. Popravdě řečeno nejsem Češka, jsem z ciziny. A manžel taky moc není na takovéhle věci – někam chodit. Takže nikam moc nevyrážíme. Ale mám to ráda, kouknout se v televizi, nebo maximálně sem tam na koncert.

Liší se divadelní zákazníci od „normálních“ lidí?

No, jsou teda dokonalí. Jsou příjemní, ochotní. Takoví veselí. Úplně jiný, než ti každodenní. Zpívají si, hrajou na kytary, najednou je to tady živý. Moc se mi to líbí.

U tohohle okna se ve dvě ráno určitě musí dít plno zajímavých věcí.

Já si teď asi na nic nevzpomenu. Ale jsem překvapená z toho, jak nás tady milujou. Jan Mrázek

HYSTERICKÝ SLOUPEK

V umění se lze těžko vyhnout sexualitě – prazdroji napětí a inspirace. Překvapuje mě, nakolik si ji spousta lidí, dokonce i vlivných, dodnes odmítá hlasitě připustit. Že jsem o ní ve včerejších recenzích nenašla ani zmínku, mě ale šokovalo.

Když přitom jdete na představení s tak sebevysvětlující předlohou, jako je Alenka v říši divů, nemůžete se snad minout očekáváním. Soubor náznaky přetavil v jasnou jevištní realizaci. Dívka na prahu dospívání se propadne do podivného světa vlastní fantazie, kde se utkává s démony proměny v ženu. Už uvítání od rozevírajících se květů jasně říká, kudy se budou fantazie ubírat. Téměř bezprostředně je dívka ohrožována dvěma „tlustými bratry“, jež mají fyzickou podobu jitrnic. V zápětí se setkává s hadem, jemuž se snaží ubrat na

hrozivosti alespoň dětským označením Houseňák. Šovinistickou korunou inscenace je přeměna hada v Alenčinu svatozář, to vše za doprovodu chvalozpěvu. Dosud největší hrozba – vysavač – Alence hadicí přejíždí po břiše a po zadku. Alenka jej zlikviduje, když ho, příznačně, jedním knoflíkem vypne. Rozebírat symboliku Červené královny je už zcela zbytečným nošením sov do Athén. Po obloze hladově krouží Otvírák. Kdo si myslí, že odšpuntování Červené královny znamená happyend, měl by se svým psychologem probrat termín popírání.

Těžko si představit jasnější látku. Proč ji ale někdo zpřímá nepojmenuje? Odhoďme předsudky, postavme se na schody Jiráskova divadla a křičme: „I Jiráskova Lučerna je celá o sexu!“

Petra A. Jirásek

14:15 - jídelna Hotelové školy
Problémový klub

15:00/A,C, 17:00/B,D - JD (70')
Pantomima S.I. Brno: **Biggles se vrací**
Janáčkova konzervatoř Ostrava: **3 v parku a pes**
TPS Magdaléna Rychnov: **Zalykám se smíchem...**

I.Z. DANCE STUDIO Lanškroun:
Cesty
TPS Magdaléna Rychnov: **Axis Mundi**
NoTa Plzeň: **Le Visiteur**

16:30/A,C, 21:15/B,D - SJČ (120')
Občanská beseda DS SNOOP Opatovice n L.
Richard Kalinoski: Měsíční běs

15:00/D, 19:00/B, 21:30/A,C - Sok (100')
Děti Veselé Olomouc
E. Jelinek: brigita heinze nenávidí
DS Saši Liškové Jihlava
J. S. Jacobsen: Rozpal mě, sakra!

15:00, 16:00, 17:00 - stan v Dolíčku
Rodinné loutkové divadlo Michala Drtiny: **Šípková Růženka (DP)**

19:30 - SJČ
ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř: **Tygr (DP)**

23:30 - JD (35')
DS D3 Karlovy Vary
B. Žernovská, B. Němcová: **Píseň o Viktorce (DP)**

24:00 - malý sál JD
Diskusní klub

Zpravodaj 83. Jiráskova Hronova 2013

Vydává organizační štáb.

Redakce: David Slížek (šéfredaktor, zlom),
Petra Jirásková, Jan Švácha, Martin Rumler,
Vít Malota, Jan Mrázek, Ivo Mičkal (foto)

Web festivalu: <http://jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: redakcejh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10 Kč

Sponzor tisku: Konica Minolta

Neprošlo jazykovou úpravou!

MYŠELÍN

**malý průvodce
hronovskou gastronomií**

**Segedínský guláš, polévka s
játrovými knedlíčky a limča**

Cena: 68 Kč.

Množství: Akurátní

Chuť: Pikantní

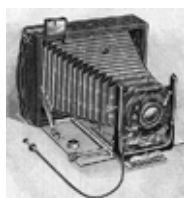
Nádobí a příbor: Talíř porcelánový, příbor nerez

Prostředí: Restaurace Bašta

Segedínský guláš je pokrm z vepřového masa a zelí. Název je odvozen z maďarského Székelygulyás, což znamená jídlo mnoha tváří. Nemá však nic do činění s maďarským městem Segedín. Je známo, že guláš nepochází svým původem z Maďarska, ale že se jednalo o tureckou vojenskou stravu. Baštovní segedín je přesně takový, jaký má být. Chutný, s pěti knedlíčky. Získal jsem jej v menu společně se silným vývarem a limonádou. Poměr cena x výkon je neuvěřitelný a jinde v Hronově nevidaný. Spokojenost nezná mezí už z toho důvodu, že maso v Baště je z místního řeznictví a jeho kvalita už tradičně dohání každého návštěvníka k jindy nezaznamenanému obžerství. Obsluha usměvavá, sympatická a chápající.

Resultát: Lze doporučit s nadšením. Pohodový oběd za lidovou cenu. Ráj masotariánů...

-saj-

SOUTĚŽ: KDO NEFOTÍ S NÁMI, FOTÍ PROTI NÁM

A máme tu první vítěze! Z došlých fotek na téma **Barman(ka)/hospodský(á) v oblíbeném hronovském podniku** jsme vybrali dvě nejlepší. Vítězové, dostavte se prosím do redakce pro ceny!

Téma druhého kola zní: **Jiráskův Hronov ve 4:48***. Ze zkušenosti víme, že tento čas nabízí nejlepší světlo pro zachycení jemných nuancí, jimiž jsou hronovské noci tak proslulé. Své snímky pošlete na redakcejh@centrum.cz, nebo nám je přineste.

* připouštíme toleranci plus minus 2 hodiny